

der er foretaget i et land, hvor dette er tilladt, til nordiske statsborgere eller personer med bopæl i de nordiske lande, som opholder sig i Danmark. Disse personers handlinger er efter den gældende bestemmelse i straffelovens § 7, stk. 2, omfattet af dansk straffemyndighed i samme omfang som handlinger, der foretages i udlandet af danske statsborgere og personer med bopæl i Danmark.

Det bør fremhæves, at der ikke kan sluttes modsætningsvis fra den foreslåede nye bestemmelse i § 7, stk. 3, i forhold til bestemmelsen i straffelovens § 8, nr. 2. Bestemmelsen i § 8, nr. 2, vil således fortsat kunne udgøre grundlaget for dansk straffemyndighed i sager om andre overgreb, som herboende forældre måtte begå i udlandet mod deres børn.

Kriteriet »bosat i den danske stat«, jf. straffelovens § 7, stk. 1, er opfyldt, såfremt den pågældende har sit varigere eller tilsigtet varigere hovedopholdssted her i landet. Den nærmere afgrænsning af kriteriet kan give anledning til en vis tvivl. Dette generelle spørgsmål om afgrænsningen af den personkreds, hvis handlinger i udlandet er eller bør være omfattet af dansk straffemyndighed efter bestemmelsen i straffelovens § 7, vil imidlertid blive behandlet af Jurisdiktionsudvalget i forbindelse med udvalgets kommende, mere generelle overvejelser om straffelovens bestemmelser om straffemyndighed, og Justitsministeriet finder ikke grundlag for at foreslå en særlig regulering af spørgsmålet i forbindelse med dette lovforslag.

Efter den gældende bestemmelse i straffelovens § 7 omfatter dansk straffemyndighed handlinger foretaget i udlandet, såfremt kravet om dobbelt strafbarhed er opfyldt, og personerne på det tidspunkt, hvor straffesagen pådømmes ved domstolene, har dansk indfødsret eller er bosat her i landet. Det indebærer, at en person vil kunne straffes her i landet også for handlinger, som den pågældende har foretaget i udlandet, før han eller hun blev dansk statsborger eller bosatte sig her i landet. Justitsministeriet finder det imidlertid rigtigst, at den foreslåede undtagelse fra kravet om dobbelt strafbarhed alene omfatter handlinger, som er foretaget i udlandet, efter at den pågældende har opnået dansk indfødsret eller bosat sig her i landet, således at vedkommende i almindelighed på gerningstidspunktet må formodes at være bekendt med grundlæggende normer i det danske samfund. I overensstemmelse hermed er den foreslåede nye bestemmelse udformet således, at bestemmelsen alene finder anvendelse i forhold til personer, som på gerningstidspunktet havde dansk indfødsret eller var bosat i den danske stat.

Med den foreslåede bestemmelse afklares det samtidig, at medvirken til kvindelig omskæring, der fore-

tages i udlandet, vil kunne straffes her i landet i medfør af straffelovens § 23, uanset om medvirkenshandlingen er foretaget her i landet eller i udlandet. Der vil således være klar hjemmel til at straffe medvirkenshandlinger, som foretages her i landet, selv om omskæringen foretages i et land, hvor kvindelig omskæring ikke er strafbart. Det kan navnlig være aktuelt i visse tilfælde, hvor herboende forældre her i landet træffer foranstaltninger til at få deres piger omskåret under ferieophold hos slægtninge mv. i hjemlandet.

Den foreslåede særlige jurisdiktionsbestemmelse i § 7, stk. 3, vil kun finde anvendelse i sager om kvindelig omskæring, der er foretaget i et land, hvor handlingen er tilladt. Er omskæringen foretaget i et land, hvor kvindelig omskæring er strafbart, vil dansk straffemyndighed således som hidtil følge af bestemmelsen i straffelovens § 7, stk. 1, nr. 2. Det indebærer, at dansk straffemyndighed i sidstnævnte tilfælde også omfatter personer, der først er blevet danske statsborgere eller bosiddende her i landet i perioden mellem gerningstidspunktet og påtaletidspunktet.

Efter straffelovens § 10, stk. 2, er danske domstole i sager om kvindelig omskæring, hvor handlingen foretages i udlandet, bundet af det udenlandske strafmaksimum. Kan kvindelig omskæring f.eks. alene medføre bødestraf i gerningslandet, vil bestemmelsen i § 10, stk. 2, indebære, at der ikke i Danmark kan idømmes fængselsstraf for handlingen.

Denne bestemmelse kan ikke finde anvendelse i de tilfælde, som er omfattet af den foreslåede nye bestemmelse i § 7, stk. 3, idet forholdet i disse tilfælde ikke er strafbart i gerningslandet.

Jurisdiktionsudvalget har i sin udtalelse anført, at det vil være bedst stemmende med den foreslåede fravigelse af princippet om dobbelt strafbarhed i sager om kvindelig omskæring, at straffen i disse sager i alle tilfælde kan fastsættes uden hensyn til lovgivningen på gerningsstedet. Justitsministeriet er enig i dette synspunkt, og lovforslaget er i overensstemmelse hermed udformet således, at bestemmelsen i § 10, stk. 2, fraviges generelt i sager om kvindelig omskæring. Danske domstole vil således ikke være bundet af det udenlandske strafmaksimum i tilfælde, hvor omskæring er foretaget i et land, hvor indgrebet er strafbart, men hvor der gælder en lavere strafferamme end her i landet.

Den foreslåede udvidelse af dansk straffemyndighed medfører, at danske statsborgere og personer, der er bosat her i landet, fremover ikke vil have nogen mulighed for lovligt at foretage eller medvirke til omskæring af piger og unge kvinder. Det forhold, at forbudet mod kvindelig omskæring gælder, uanset hvor i